

"להשכיחם תורתך"

1 שמות רבא פרשה טו.

"ויאמר ה' אל משה ואל אהרון... החודש הזה לכם ראש חודשים" (שמות יב, א)
 "כשביקש הקב"ה לקדש את החודש אמר הקב"ה למשה ולאהרן אני ואתם נקדש את החודש..."

ילקוט שמעוני פרשת בא

.. "נתעטף הקב"ה בטלית מצויצת והעמיד למשה מכאן ולאהרון מכאן וקרא למיכאל ולגבריאל ועשה אותם כשלוחי החודש ואמר להם כיצד ראיתם את הלבנה, לפני החמה או לאחר החמה? לצפונה או לדרומה? כמה היה נוטה וכמה היה רחב? אמר להם כסדר הזה יתו בני מקדשים את החודש למטה. עלי יד זקן ועימו שניים ועלי ידי עדים ועיי טלית מצויצת"

שמות רבא פרשה טו

.. "אמר להם הקב"ה לישראל לשעבר היה בידי שנאמר "עשה ירח למועדים" אבל מכאן והילך הרי מסורה בידכם ברשותכם"

ילקוט שמעוני פרשת בא

... "נתכנסים מלאכי השרת אצל הקב"ה ואומרים לפניו ריבוננו של עולם אימתי ראש השנה? והוא אומר להם ולי אתם שואלים? אני ואתם נשאל לבית דין של מטה"

2. סידור עולת רא"ה א עמוד שק"ו

"וירא ה' אל אברם ויאמר אליו אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים" (בראשית יז א)
 שלמותו יתברך אי אפשר כלל שתתגלה על ידי נבראים שהם בעלי תכלית, ועל כן כדי שיוודע שאין הטבע משלים כל תכלית השגתו יתברך לבריותיו באה לפעמים ההשתנות של הטבע, ומצד זה עם כל טובו ומילואו יש בו חיסרון של ההשתנות. אומנם אך לזרע אברתם ניתנה ההשגה הזאת עצמה להטביעה עמוק בנפש ונצטוויו במילה, לשנות את הצורה הטבעית שבגופם ולהורות את אי שלמותו של הטבע אשר אומנם חסרונו אינו חיסרון באמת, כי הפעולה בעצמה היא שלמה מצד הפועל יתברך השלם בתכלית, אלא אדרבה צד החיסרון הזה שהוא מוכרח שיהיה במצב הטבע לעומת רוממות ה' יתברך, הוא הוא חוק שלמותו, שבהשתלמותו של הטבע הוא גורם לבני אדם לדעת שההשגה שמצד הטבע גם אם היא גדולה ואדירה אי אפשר לה כלל שתשלים, לפי רום ערך התכלית אלא על ידי יקרת הידיעה של אי אפשרות ההשגה. על כן אמרו חז"ל במדרש לגבי אל שדי הנאמר במילה "אני הוא שאין העולם ומלואו כדאי לאלהותי." והאדם גם כן עולם קטן להשיג מבשרו מחזה אלוך"

3. עין איה שבת א פרק ב סעיף רעה

"ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו"

קדושת השבת יש שנים בכחה: האחד מה שהיא מקדשת ומעלה את ישראל בקדושתה העליונה ומרוממת אותם בעצם קדושת היום למעלה מכל עניני חול ומדבקתם בכבוד עליון וקדושה עליונה. חוץ מזה, היא ממשכת ג"כ את כח כל ימי המעשה עם כל חילונותם נשפלותם, שע"י שהם נזכרים בקדושת השבת הנם מתרוממים. ובאין הכרה מוחשית, הנפש הישראלית מרוממת עצמה אפילו בימי החול מפני זכר של יום השבת, ובזה אין דברי החול שפלים כ"כ כמו שהם נראים בחיצוניות שלהם, כ"א הם הולכים ומתעלים בקדושת השבת. ואע"פ שרוב הזמן הנם עסוקים בעבודת החול, מ"מ כ"כ הקדושה קרובה היא אל לבם, עד שהתכלית העליונה שבחיים מונחת עמוק בתוך הלב שהיא נעוצה דוקא בהקדושה. וכפי הרוממות של גילוי קרבת אלקים ב"ה בנפש, שהיא כמדת הטוב והצדק ויתר דרכי השם יתברך שנדבקים בה, ע"פ המבט הזה יש להשקיף על חיי שעה ועל העוסקים בהם בעין של קורת רוח.

עין אי"ה שבת א פרק א סעיף מח

ואמר רבי חנינא בקושי התירו לנחם אבלים ולבקר חולים בשבת."

השבת היא יום המנוחה המורה ליום שכולו שבת שעליו נאמרו "טוב להודות לדי", "כי שמחתנל די בפעלך". והיינו שמי שיסתכל בחיים ההויים שהם מלאים רעות רבות מצרות מחלאים ומיתה וכל אבזרייהו, הלא יגזר אמר שנח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, ואיכה זה יתעורר מצד ההשקפה הזאת להודות לדי ולשמח במעשיו. אבל כאשר יתבונן האדם שמצב ההוה איננו כ"א מעבר לחיים טובים ומאושרים, לחיים שהרשעה כעשן תכלה, והרעות הרבות אשר שרשן הוא במה שהאדם באדם ישלט לרע לו, יכלו, והדיעות והמדות ועמחן המעשים יזדככו, ובזה יסורו ג"כ הרעות הטבעיות שלא הוכנו כ"א כדי להכניע יצר לב האדם ולבצר זדון לבו, א"כ המתבונן בחיים ההויים בתור מעבר לחיים מאושרים שמלאים עדן ומנוחה, הוא ישמח מאד במעשה די וישכיל שטוב להודות לשמו יתי על כל מה שברא. והנה בהתנשא האדם אל המושכל הגבוה הזה יתרומם מעל כל פגעי העולם ההוה וימצא עצמו כולו שוכן כבוד ברום מעלה, כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה ביהמ"ק בימיו. העתיד יתיצב נגד עיניו כמו שכבר הוא במציאות, כי באמת הלא האושר שאין בו ספק ישמח לבב האדם ג"כ טרם באו, בידעו שהנהו נכון ומזומן. ע"כ בשבת קודש, ראוי לאדם להעמיד נגד עיניו את הבריאת מצד הטוב שבה, מצד המנוחה העדן והעונג, מצד הקדושה והברכה שבה, שהם הם יעמדו לעד ולעולם ועוד יוסיפו רב יתרון, וכל הרעות והצרות, החומריות והרוחניות, הלא יעברו וינדפו.